

ni prijat još smrce ne more, da ni vika,
 Za toj se ja bolim, za toj se snebivam, 25
 umrieti ter volim, da s mirom počivam.

58

Da me požali, tko sluša moje pjesni.

Oh tužne sej pjesni, s uzdahom složene,
 u suzah s boljezni cić muke ljuvene!
 Slišat ki ih budu, da mene požale,
 a sebe da bljudu ljubavi, ku hvale.
 Ljubav, ka nebesa i vas si svit vlada, 5
 pri ner me jur sveza i žestok trud zada,
 mu mlados nahodjah da mi ju svi slave,
 ku rajski provodjah čisto bez zabave;
 jer imah mir meni vrh svega ugodan,
 i život blaženi ter pokoj slobodan; 10
 ni mnjah, da ka lipos može me čim smutit,
 ljuvenu da kripas ja budem učutit.
 Ohol tiem zavidjah sam svomu pokoju,
 najliše kad vidjah, ki služe gospoju,
 ranjeni do duše samohoć gdi slide 15
 u željah, s ke tuže i venu i blide.
 Recieh : ni razbora, ni uma, ni vida,
 ni haju zazora od ljudi ni stida;
 za č nigdar razumnu taj ljubav ne udi,
 jak tomuj bezumnu, nje gnivom ki bludi. 20
 Eto sad od zvizda mir mi taj razluči,
 protiv mi još izda, život moj da muči;
 ar svaku oholas dostojno bi snizit,
 a ljubav i nje vlas svršeno uzvisit.

59

Tko skonča tu svietlu danicu ?

Od svitle danice tko taj bi, ki skonča
 neumrlo jur lice, prilipše od sonča ?

Pj. 58 : sad. 371 akrostih Gjore ; starom rukom zapisano njegovo ime.

Pj. 59 : sad. 377.